

ČEKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: J. Š.
bytem X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, Praha 5

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Předmětem nyní projednávaného sporu je právní otázka spočívající v tom, zda má žalovaná právo pořizovat fotografii osoby podezřelé ze spáchání přestupku pro účely budoucího správního (přestupkového) řízení vedeného jiným správním orgánem [osoba podezřelá ze spáchání přestupku nesouhlasí s vyřízením věci vydáním příkazu na místě (příkazového bloku) podle § 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich], přičemž osoba podezřelá ze spáchání přestupku k prokázání totožnosti nepředloží

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

řidičský průkaz (ani jiný doklad), avšak žalovaná tuto osobu dostatečně ztotožnila na základě sdělených identifikačních údajů.

Žaloba a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tvrdil, že ho žalovaná dne 9. 12. 2024 kontrolovala pro podezření ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jehož se měl v nevědomé nedbalosti dopustit tím, že bez úhrady časového poplatku užil zpoplatněnou pozemní komunikaci (dálnici D6) ve směru jízdy na Karlovy Vary. Žalobce žalované sdělil identifikační údaje, na jejichž základě byl ztotožněn v evidenci obyvatel včetně průkazové fotografie. Žalobce je rovněž vlastníkem a provozovatelem vozidla, v němž se přestupku měl dopustit, což byla další informace vyplývající z veřejných rejstříků. O žalobcově totožnosti proto nemohla mít žalovaná žádné pochybnosti. Žalovaná též ztotožnila žalobcovu spolujezdkyni, která také žalobcovu totožnost potvrdila. I přesto žalovaná pořídila žalobcovu fotografii, ačkoli jí žalobce sdělil, že s jejím pořizováním nesouhlasí. Nadto, žalobci ani nebyl předložen žádný úřední záznam či jiné potvrzení o pořizení fotografie. Podle žalobce pořizení fotografie nebylo účelné a důvodné. Žalobce žalované sdělil identifikační údaje, jež korespondovaly s údaji v evidenci obyvatel včetně žalobcovy fotografie. Pouze ze skutečnosti, že trval na projednání přestupku ve správním řízení není možné dovozovat neomezené oprávnění žalované pořizovat fotografie osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Zároveň žalobci není zřejmé, jakým způsobem dochází ke zpracování a uchování žalobcových osobních údajů. Postup žalované představuje natolik výrazný zásah do žalobcových osobnostních práv, že je třeba upřednostnit žalobcova práva před postupem žalované směřujícím k získání a uchování žalobcových osobních údajů. Žalobce se proto domáhal, aby soud rozsudkem určil, že provedení identifikačního úkonu spočívajícího v pořizení žalobcovy fotografie bylo nezákonné, a žalované přikázal smazat a z policejní databáze odstranit žalobcovu fotografii.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ve shodě s žalobcem zopakovala, že žalobce kontrolovala při silniční kontrole pro podezření ze spáchání přestupku (užil dálnici, aniž by měl uhrazený časový poplatek). Žalobce vyzvala k předložení dokladů potřebných k provozu a řízení motorového vozidla, ale neměl je u sebe. Žalované tak sdělil identifikační údaje a byl ztotožněn. Žalobce spolupracoval, avšak nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek podle § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaná proto sepsala oznámení o přestupku a žalobce jej podepsal. Oznámení o přestupku však není pro správní orgán, jemuž je projednání přestupku předáno, závazné. Slouží jen k předání informace o tom, že mohl být přestupek spáchán, v čem měl spočívat a kdo jej měl spáchat. Správní orgán má teprve po provedení dokazování vyhodnotit, zda dané jednání naplňuje všechny znaky přestupku. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem a učinila nezbytná šetření ke zjištění totožnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech byl sepsán úřední záznam, který byl zaslán příslušnému správnímu orgánu. Též úřední záznam však poskytuje jen předběžnou informaci o věci a sám o sobě jako důkazní prostředek neobstojí. Z tohoto důvodu žalovaná zaslala správnímu orgánu společně s úředním záznamem i evidenční kartu řidiče a žalobcovu fotografii. Podle žalované byl tento postup nezbytný, neboť v praxi opětovně dochází k tomu, že se osoby podezřelé ze spáchání přestupku vydávají za jiné osoby a v následujícím správním řízení identifikace pachatele stojí jen na svědectví policistů, kteří si konkrétního pachatele nemusí pamatovat. Obrazové záznamy v řízení o přestupcích Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zlepšují důkazní situaci. Oproti úředním záznamům jsou přesnější, detailnější a dá se s nimi obtížněji manipulovat. Zvyšují objektivitu správního řízení a výrazně přispívají k ochraně osob podezřelých ze spáchání přestupku. Přispívají též k předcházení korupce. Žalovaná dodala, že pořízená fotografie je evidována výhradně pro účely řízení o daném přestupku a fotografie není osobní údaj, jenž by byl přístupný z jiných policejních systémů.

Posouzení věci soudem

4. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Je přípustná, neboť žalobce nemá k dispozici jiný prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.). Tím není ani upozornění podle § 97 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), které je jen pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorní nebo jiné úkony (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 649 s., marg. č. 823). Takový postup proto neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí ochrany či nápravy před nezákonným zásahem. Jedná se totiž o formální spíše než faktický prostředek nápravy a ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS). Pasivně procesně legitimována je žalovaná (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2024, č. j. 57 A 64/2024-76, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 48 A 57/2015-63).
5. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaná vyjádřila souhlas a soud zároveň neprováděl dokazování (skutkové okolnosti nejsou mezi stranami sporné).
6. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Podle ustálené judikatury správních soudů je žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a přitom byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li splněna byť jen jediná z takto kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odeprít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, či ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 79/2019-61).
8. Soud má za to, že pořízení žalobcovy fotografie bylo zásahem, který nebyl rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti žalobci. Nemá však za to, že se jednalo o zásah nezákonný, a proto je žaloba nedůvodná.
9. Žalovaná je bez zbytečného odkladu povinna oznamovat příslušným správním orgánům důvodné podezření, že byl spáchán přestupek (§ 73 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Oznámení má být kvalitním podkladem pro příslušný správní orgán (má obsahovat údaje o osobě podezřelého, popis skutku atd.), avšak žalovaná není v pozici oznamujícího orgánu povinna sama rozhodující okolnosti spáchání přestupku prošetřovat. Zvláštní povinnost provádět nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků má žalovaná pouze ve vztahu k taxativně vypočteným přestupkům podle § 74 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. V případech uvedených v tomto ustanovení zákon žalované ukládá, aby aktivně vyhledávala a opatrovala důkazy pro případné budoucí přestupkové řízení (viz imperativ „učiní nezbytná šetření“). To ale neznamená, že v ostatních případech by důkazy opatřené

žalovanou byly v pozdějším správním (přestupkovém) řízení bez dalšího nepoužitelné. V těchto ostatních případech – tj. v případech neuvedených v taxativním výčtu § 74 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky – je pouze na policii kladen nižší nárok z hlediska povinnosti aktivně šetřit, což ale samo o sobě nemá vliv na to, zda podklad opatřený policií může nebo nemůže být použit jako důkaz v budoucím přestupkovém (či jiném správním) řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022, č. j. 51 A 24/2021-41).

10. Přestupek podle § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, k jehož projednání je příslušný celní úřad (srov. § 43 odst. 2 ve spojení s § 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích), není uveden ve výčtu § 74 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, žalovaná proto správně postupovala podle § 73 zákona o policii. I podle něho je však žalovaná (jak soud výše vysvětluje) oprávněna k prověření podstatných skutečností a využití svých oprávnění k odhalování a šetření přestupků (např. zjišťování totožnosti osob či ohledání místa přestupku a v souvislosti s tím zajišťování stop). Poznatky žalované mohou příslušnému správnímu orgánu posloužit k určení směru dalšího dokazování, případně mohou být – byly-li získány v souladu s právními předpisy – použity ve správním (přestupkovém) řízení jako důkaz. Jeden z těchto instrumentů, jehož prostřednictvím může žalovaná získat důkazní prostředky, je upraven v § 62 odst. 1 zákona o policii. Ten obsahuje dostatečnou právní úpravu zmocňující žalovanou k pořizování fotografií dokumentujících průběh úředního úkonu včetně zdokumentování totožnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku pro účely navazujícího správního (přestupkového) řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, č. 2938/2014 Sb. NSS). Ostatně, podobný postup NSS akceptoval již v rozsudku ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 329/2020-37. V bodě 58 uvedl, že *„tváře jednotlivých osob, tedy včetně žalobců, jejichž totožnost byla zjišťována, byly natáčeny proto, aby bylo možné následně identifikovat osoby, které se měly dopustit přestupků proti právu shromažďovacímu, tj. osoby zachycené na záznamu z Horního náměstí. Postup Policie tedy nebyl výrazem svévole, nýbrž sledoval zákonem aprobovaný důvod.“*
11. Skutečnost, že žalobce s pořizováním fotografie nesouhlasil, není rozhodující. Ustanovení § 62 odst. 1 zákona o policii představuje tzv. úřední licenci umožňující pořizovat pro úřední účely záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy bez souhlasu této osoby. Ty pak mohou být pochopitelně použity pouze pro plnění úkolů stanovených policií (§ 2 zákona o policii). Namítal-li žalobce, že ačkoli byl vyfotografován, nebyl mu předložen žádný úřední záznam či jiné potvrzení o pořízení fotografie, tak zákon nevyžaduje, aby o pořízení fotografie byl pořizován úřední záznam. Povinnost žalované sepsat úřední záznam je uložena v jednotlivých ustanoveních zákona o policii – srov. např. § 26 odst. 5, § 34 odst. 3, § 35 odst. 3, § 61 odst. 6 zákona o policii. V souvislosti s poskytováním osobních údajů zákon o policii stanovuje povinnost sepsat úřední záznam jen v § 80c, avšak to je třeba jen tehdy, pokud se osobní údaje zpřístupňují nebo předávají osobě do třetího státu nebo orgánu třetího státu. Jde-li dále o písemné potvrzení o provedeném úkonu podle § 109 odst. 2 zákona o policii, o to je třeba požádat, což však žalobce neučinil (tuto skutečnost netvrdil, tím méně prokázal).
12. Podle žalobce v nyní projednávaném případě nebylo pořízení fotografie nezbytné pro plnění úkolů žalované – nebyla podle něho splněna zákonná podmínka § 62 odst. 1 zákona o policii. Jedná se přitom zároveň ve smyslu rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, č. 2344/2011 Sb. NSS, i o posuzování třetího kroku testu proporcionality spočívajícího ve zhodnocení nezbytnosti a přiměřenosti zásahu.

13. Žalovaný nezbytnost pořízení žalobcovy fotografie odůvodnil tím, že oznámení o přestupku a úřední záznam nemusí být pro navazující správní (přestupkové) řízení dostačující, a bylo proto třeba obstarat důkazní prostředky prokazující, že se daného přestupku dopustil právě žalobce. S tímto vysvětlením se soud ztotožňuje.
14. Dostatečným důkazem prokazujícím spáchání přestupku není samotný úřední záznam či oznámení o přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38). NSS např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, uvedl: „*Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též náleze Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), [...] Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu*“ (podobně srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). To má svou logiku, neboť pokud by bylo možno činit rozhodnutí o přestupku jen na základě jednostranně sepsaných záznamů, pak by o vině i trestu za přestupek mohli rozhodovat jen policisté na místě, čímž by se veškerá činnost správních orgánů na úseku přestupkové agendy stala zcela zbytečnou, neboť by fungovaly jen jako pasivní schvalovatelé. Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, tedy poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jen za podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115). Oznámení o přestupku má pak ještě menší důkazní sílu než úřední záznam, neboť oznámení o přestupku nemá zákonem stanoveny žádné formální ani obsahové náležitosti. Může se tak jednat o zcela neformální úkon. Svou povahou je oznámení o přestupku podle § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky fakticky podnět k zahájení řízení o přestupku z moci úřední (srov. JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 643, marg. č. 12.).
15. Žalobce namítal, že pořízení jeho fotografie nebylo nezbytné, neboť byl ztotožněn sdělením identifikační údajů. To však mělo význam pouze pro probíhající úkon – žalobcovu kontrolu uskutečněnou dne 9. 12. 2024. Při absenci žalobcovy fotografie by se celní úřad rozhodující o přestupku ve správním řízení (s ohledem na výše uvedené) mohl dostat do důkazní nouze ohledně totožnosti přestupce. Poukazoval-li žalobce na to, že byl fotografován jen z toho důvodu, že odmítl akceptovat vyřízení věci vydáním příkazu na místě, má vlastně pravdu, neboť v takovém případě by nebylo budoucí prokazování jeho totožnosti v přestupkovém řízení potřeba. To však nevede k nezákonnosti postupu žalované. V případě vydání příkazu na místě by totiž i *ve věci samé* rozhodovala žalovaná (§ 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích), a nemusela by tak pro celní úřad, jež ve věci rozhoduje ve správním řízení (§ 40 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích), obstarávat důkazní prostředky. Jelikož ovšem žalobce s vyřízením věci vydáním příkazu na místě nesouhlasil (na což má pochopitelně právo a nikdo mu tento nesouhlas neklade k tíži), měla žalovaná pro celní úřad důkazní prostředky obstarat. Tomuto postupu není co vytknout.
16. Je možná pravda, že totožnost pachatele v navazujícím správním řízení před celním úřadem mohl prokázat i výslech zasahujících policistů. Vypovídající hodnota (důkazní síla) svědecké výpovědi však plynutím času slábne. Soud považuje i za nevhodné ke každému Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

navazujícímu správnímu řízení, jemuž předcházela policejní kontrola, předvolávat policisty, kteří mohou svůj pracovní (služební) čas využít efektivnějšími způsoby, existují-li zároveň technické možnosti k tomu, aby totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku bylo ve správním řízení možné dostatečně ověřit (prokázat) jinými prostředky (např. fotografií). Soud proto kvituje, že žalovaná pro účely správních řízení pořizuje vizuální či audiovizuální záznamy. Ve shodě s žalovanou soud konstatuje, že se jedná o jeden z neobjektivnějších důkazních prostředků chránící nejenom zasahující policisty, ale především osoby, které s nimi přicházejí do kontaktu (např. osoby podezřelé ze spáchání přestupku).

17. Jelikož pořízení fotografie mělo sloužit ke ztotožnění osoby podezřelé ze spáchání přestupku pro navazující správní (přestupkové) řízení, nepovažuje soud postup žalované nepřiměřeným – splňuje zákonnou podmínku „je-li to nezbytné pro plnění jejich úkolů“. Žalobcová fotografie je navíc žalovanou evidována jen v souvislosti s výše popisovaným přestupkovým jednáním a není podle žalované obsahem žádných jiných informačních systémů. Postup žalované tak nelze považovat za nepřiměřený.
18. Konečně, zpracovávání žalobcovy fotografie jakožto osobního údaje se věnují § 79 až § 88 zákona o policii a § 24 až § 42 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Ustanovení § 82 odst. 1 zákona o policii ukládá žalované nejméně jednou za 3 roky prověřit, jsou-li osobní údaje zpracovávány pro účely podle § 79 (tj. za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů a zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti) nadále potřebné pro plnění jejich úkolů v této oblasti [srov. § 25 odst. 1 písm. c) zákona o zpracování osobních údajů]. Žalovaná nemusí osobní údaje vymazat podle § 87 odst. 1 zákona o policii, pokud jsou dále využívány pro předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, zajišťování bezpečnosti ČR nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, nebo se jedná o osobní údaje, které jsou součástí spisového materiálu – např. trestní spis, přestupkový spis (k tomu viz skartační lhůty stanovené v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů). Ustanovení § 28 až § 30 zákona o zpracování osobních údajů pak dává žalobci možnost požádat o sdělení, zda žalovaná zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě, a o provedení opravy, doplnění či výmazu osobních údajů vztahujících se k jeho osobě. Skutečnost, zda jsou údaje uchovávány oprávněně, přitom podléhá kognici mj. správních soudů [§ 30 odst. 3 c) zákona o zpracování osobních údajů].

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že zásah zaměřený proti žalobci nebyl nezákonný. Proto je žaloba nedůvodná a soud ji zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li žalovaný povinnosti ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobce domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 19. května 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu